

Arrest

nr. 166 838 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 29 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 september 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 3 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.09.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

OV: (...) (moeder) (...) Nationaliteit: Montenegro (...)

OV: (...) (zoon) (...) Nationaliteit: Montenegro (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02/10/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van “het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid”.

Ze zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Immers in casu staat vast dat verzoekster haar echtgenoot is verloren in Montenegro door een plots overlijden waarvan zij getuige was.

Dat zij lijdt aan een zware depressie met ernstige suicidale neigingen(zie standaard medisch getuigschrift van de behandelende geneesheer).

De behandelende geneesheer stelt expliciet: “ ernstige suicidale neiging omwille van diep depressie wegens alleenstaande in moederland en geen familie aldaar.

(...)

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die mevrouw K(...) dient te volgen, zijnde medicatie en , psychologische behandeling en de behandelende geneesheer stelt ook dat zij in het midden van haar kinderen moet zijn.

De kinderen verblijven beiden in België zodat er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst en derhalve is deze vooropgestelde behandeling noodzakelijk(medicatie en in het midden zijn van de kinderen).

De ambtenaar-geneesheer problematisch heeft echter in het advies, naast de verwijzing naar de medische stukken, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is de depressie binnen enkele maanden tot jaren en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de depressie waaraan verzoekster lijdt geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 , eerste lid van artikel 9 ter, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (RvV 18 juni 2015, nr.148.110).

Dat immers uit de medische stukken en uit het medisch attest van de behandelende geneesheer expliciet stelt dat de aanwezigheid van de kinderen en dat verzoekster in het midden moet zijn van haar kinderen en in een rustige omgeving teneinde te kunnen evolueren in positieve zin.

De motiveringsplicht is duidelijk geschonden daar waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat de psychologische problematiek evenwel met of zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven en fysieke integriteit van verzoekster.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de behandeling dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet in het midden van haar omgeving/kinderen kan blijven, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, bevindt verzoekster zich onder haar kinderen. In het land van herkomst is zij totaal alleen en daar is haar echtgenoot plots overleden . De noodzaak om in het bijzijn van haar familie/kinderen is noodzakelijk.

Verwerende partij heeft dit nagelaten na te gaan en dit cruciaal gegeven ook totaal niet gemotiveerd.”

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat door de arts-adviseur, noch door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt ingegaan op de oorzaak van haar psychische problemen. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij haar echtgenoot in Montenegro verloor en zij hierdoor aan een zware depressie met ernstige suïcidale neigingen lijdt.

In antwoord op de verzoekende partij haar beweringen laat verweerder gelden dat door de arts-adviseur op zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat de psychologische problematiek van de verzoekende partij, met of zonder behandeling, geen reëel risico inhoudt op voor het leven of de fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling.

Terwijl betreffende het voorgehouden suïciderisico werd vastgesteld dat dit niet concreet aannemelijk werd gemaakt, doch dat het bij een veralgemeende veronderstelling bleef.

Verweerder benadrukt in dit kader dat het de arts-adviseur in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vrij staat om een andere standpunt in te nemen dan de behandelende arts van de verzoekende partij, waarbij bovendien niet moet gemotiveerd worden om welke reden het standpunt niet gevolgd wordt. Het volstaat dat uit het advies dd. 02.10.2015 duidelijk blijkt dat de aangehaalde aandoening op zorgvuldige wijze werd afgetoetst aan de hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.” (R.v.V. nr. 120.673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

En ook:

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

Volledigheidshalve verwijst verweerder nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin reeds werd geoordeeld dat in het kader van een psychische aandoening op kennelijk redelijke wijze kan geoordeeld worden dat een zelfmoordrisico van loutere speculatieve aard is, indien het niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt wordt. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volgende rechtspraak ook bevestigt dat door de arts-adviseur in dergelijke omstandigheden geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient gevoerd te worden.

“De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 17 juli 2013, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, nu uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de hepatitis B niet wordt behandeld en ook geen behandeling behoeft; dat de ingeroepen depressie ook zonder behandeling en ongeacht het land van herkomst zijn beloop kent en over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en waarbij tevens wordt opgemerkt dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en het vermelde zelfdodingsrisico van loutere speculatieve aard is; en dat de ischias en de artrose eerder banale aandoeningen betreffen die niet noodzakelijk dienen te worden behandeld. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, doch de vaststelling dringt zich op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wel degelijk voor elk van de door verzoeker ingeroepen aandoeningen heeft aangegeven om welke redenen hij deze niet weerhoudt in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). [...]

Verzoekers betogen verder dat de depressie van verzoeker wel degelijk ernstig is, nu er in de medische stukken melding van wordt gemaakt dat hij suïcidaal is. Op lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze wel degelijk rekening heeft gehouden met deze vermelding in de medische attesten, doch oordeelde dat dit ingeroepen risico op suïcide louter speculatief is. De Raad

merkt op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op bepaalde punten strijdig is met de door verzoekers neergelegde medische attesten en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (cfr. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de door hen voorgelegde medische attesten wel degelijk op gefundeerde wijze het reële karakter van het risico op zelfdoding werd toegelicht. Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch blijven in gebreke aan de hand van concrete vermeldingen of vaststellingen in de door hen ter ondersteuning van de aanvraag aangebrachte medische stukken aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk niet onredelijk handelde door dit vermelde risico als louter speculatief af te doen.

Nu ook op dit punt de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven depressie geen bedreiging inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en, nu ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, er evenmin een reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, blijkt niet dat een onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde immers dat ook zonder behandeling deze aandoening geen aanleiding zal geven tot een risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan verder niet akkoord met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat de ischias en de artrose slechts banale aandoeningen zouden zijn die niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen vallen. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker een knieprothese met revalidatie nodig heeft en dat bij gebreke hiervan er een risico bestaat op levenslange handicap. Verzoekers blijven evenwel in gebreke te duiden op welk(e) medisch(e) attest(en) zij zich steunen. Uit de ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt de noodzaak van een knieprothese niet. Gelet op het feitenrelaas uiteengezet in het verzoekschrift dient te worden aangenomen dat verzoekers zich hiervoor steunen op een medisch attest van 9 oktober 2012.

Er blijkt evenwel niet dat verzoekers dit medisch attest hebben voorgelegd aan het bestuur in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt beoordeeld in de bestreden beslissing. Dit medische attest werd wel gevoegd bij de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 oktober 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekers er voor hebben geopteerd om op 18 oktober 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te richten aan het bestuur, legt het bestuur nog niet de verplichting op om deze aanvraag samen te voegen met de eerdere aanvraag en zich hierover in een enkele beslissing uit te spreken. Er blijkt dan ook niet dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies rekening diende te houden met het medisch getuigschrift van 9 oktober 2012 zoals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 oktober 2012. Dit medisch getuigschrift zal het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke beslissing van het bestuur, waartegen verzoekers eveneens hun rechten kunnen uitputten. De vraag of de ambtenaar-geneesheer op correcte en zorgvuldige wijze en in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen kon komen, dient te worden beoordeeld op basis van de concrete medische attesten zoals deze voorlagen bij de aanvraag van 30 januari 2009. Verzoekers blijven volledig in gebreke hun uiteenzetting te betrekken op de bij deze aanvraag voorgelegde medische stukken. Zij blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de medische gegevens zoals deze voorlagen bij de beoordeelde aanvraag, niet tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. Zoals hierboven reeds aangegeven, heeft de ambtenaar-geneesheer op basis van de verschillende door verzoekers voorgelegde medische stukken bepaalde vaststellingen gedaan en aldus geantwoord op de door de verzoekers neergelegde attesten. Verzoekers maken niet op concrete wijze aannemelijk op welk punt de ambtenaar-geneesheer verzoekers medische situatie aan de hand van de bij de huidig voorliggende aanvraag aangebrachte medische stukken niet zorgvuldig zou hebben onderzocht.

Verzoekers betogen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de aard van de ingeroepen aandoeningen, die volgens hen levensbedreigend zijn, minstens een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient evenwel te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek in deze zin heeft gevoerd. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de

ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer.

Nu de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven aandoeningen geen bedreiging inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit en hij eveneens vaststelde dat ook zonder behandeling deze aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat een verder onderzoek zich opdrong van de behandelmogelijkheden in het land van herkomst.” (R.v.V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

(...)

Verweerder besluit dat het loutere feit dat de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, uiteraard niet maakt dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, daar de ziekte van de verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van

voormeld artikel 9ter, die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 2 oktober 2015 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.09.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 31/8/2015 blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling, is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van voormeld artikel 9ter, § 1, eerste lid, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de

vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

In casu geeft de verzoekende partij aan dat de ambtenaar-geneesheer op problematische wijze in het advies, naast de verwijzing naar de medische stukken, geen enkel ander feitelijk element heeft aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en de depressie binnen enkele maanden tot jaren en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, niet kon oordelen dat de depressie waaraan zij lijdt geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in voormeld artikel 9ter, § 1, eerste lid, *in casu* omdat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De verzoekende partij benadrukt hierbij dat uit de medische stukken en uit het medisch attest van de behandelende geneesheer expliciet blijkt dat zij in het midden van haar kinderen moet zijn en in een rustige omgeving, teneinde te kunnen evolueren in positieve zin. Zij geeft aan dat zij, indien zij niet in het midden van haar omgeving/kinderen kan blijven, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat het noodzakelijk is om in het bijzijn van haar familie/kinderen te zijn en dat “*verwerende partij*” heeft nagelaten dit na te gaan en aangaande dit cruciaal gegeven ook totaal niet gemotiveerd heeft.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt, zoals de verzoekende partij thans uitdrukkelijk aanvoert, dat zij in haar aanvraag van 16 september 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft aangegeven dat zij lijdt aan een ernstige depressie en dagelijks nood heeft aan de steun en positivisme van haar dochter en zoon. Zij verwijst hierbij naar het oordeel van de specialist in Montenegro dat enkel familiecontrole zal helpen om op het negatieve denkproces te anticiperen en zo een diepere depressie met risico op zelfdoding te voorkomen, en geeft aan dat deze vaststelling door een Belgische specialist in een medisch getuigschrift werd bevestigd. Zowel het rapport van de medische specialist in Montenegro als het medisch getuigschrift van de Belgische arts worden als bijlage gevoegd. In voormelde aanvraag wordt uitdrukkelijk aangegeven dat slechts een verblijfsvergunning voor twee jaar wordt gevraagd, met name gedurende de stageperiode in België van de zoon van de verzoekende partij, en dat de verzoekende partij in staat is terug in Montenegro te verblijven, van zodra haar zoon zijn laatste studiejaar aanvat in Montenegro, aangezien hij op dat moment de zorg van de dochter van de verzoekende partij kan overnemen, die in België werkt met een vast contract.

In het standaard medisch getuigschrift van 31 augustus 2015 – waarnaar in het medisch advies van 2 oktober 2015 wordt verwezen – wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige suïcidale neiging omwille van een diepe depressie wegens het gegeven dat ze alleenstaande is in het moederland en geen familie aldaar heeft. Er wordt aangegeven dat zij medicamenteus behandeld wordt

met antidepressiva en dat ze opgenomen is geweest te N. in Montenegro. De voorziene duur van de noodzakelijke behandeling wordt in voormeld medisch getuigschrift gesteld op meerdere jaren. Als mogelijke complicatie indien de behandeling wordt stopgezet, wordt suïcide aangegeven. Als evolutie en prognose van de aandoeningen wordt vermeld dat een *“rustige omgeving en midden haar kinderen alhier een (onleesbaar) definitieve genezing zou kunnen waarmaken”*. Ook in het medisch verslag van een psychiater, dat werd opgemaakt op 5 juni 2015 te N. en dat als bijlage bij het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd, wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan een terugkerende depressieve stoornis, dat verschillende therapeutische behandelingen niet de verwachte resultaten hebben opgeleverd, hetgeen deels te wijten is aan beperkte familiale steun, zodat versterkte steun van de familiale omgeving en een familiale psychotherapeutische aanpak aangeraden zijn met het oog op een beter herstel. Dit rapport vermeldt verder nog dat familiale controle is aangeraden om zelfmoord te voorkomen.

Uit voormeld medisch advies van 2 oktober 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de gestelde diagnose niet betwist. Echter, terwijl er in het standaard medisch getuigschrift van 31 augustus 2015 sprake is van een medicamenteuze behandeling en een opname in het verleden, er negatieve gevolgen worden verbonden aan de stopzetting van de behandeling, met name suïcide, en er zowel in voormeld standaard medisch getuigschrift als in het als bijlage gevoegde medische rapport van 5 juni 2015 wordt gewezen op het belang van de aanwezigheid van de kinderen (of bij uitbreiding familie), poneert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat de depressie, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoekende partij en dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht of dringende maatregelen. Met betrekking tot het zelfmoordgevaar stelt de ambtenaar-geneesheer dat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, en dat het met andere woorden een veralgemeende veronderstelling blijft die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet weerhouden kan worden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt volgens de ambtenaar-geneesheer dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

De Raad benadrukt, zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar nota met opmerkingen, dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van zijn advies uiteraard de voorgehouden noodzakelijke behandelingen kan evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Nog daargelaten de vraag of de ambtenaar-geneesheer zonder meer kon stellen dat de depressie, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoekende partij, en dat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, en dat het met andere woorden een veralgemeende veronderstelling blijft, dient echter hoe dan ook te worden vastgesteld dat *in casu* noch uit (de motivering van) het medisch advies van 2 oktober 2015 noch elders uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, om te komen tot dit besluit en tot het besluit dat uit de voorliggende attesten geenszins een tegenaanwijzing blijkt voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft, überhaupt rekening heeft gehouden met de concrete elementen van het thans voorliggend medisch dossier, in het bijzonder met het feit dat zowel in de aanvraag van 16 september 2015 zelf als in het in bijlage gevoegd standaard medisch getuigschrift van 31 augustus 2015 en het in bijlage daarbij gevoegd medisch rapport van 5 juni 2015 uitdrukkelijk wordt gewezen op het belang van familiale aanwezigheid teneinde een definitieve genezing waar te maken en zelfs op familiale controle om zelfmoord – een in het voormeld standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk vermeld gevolg en mogelijke complicatie van de stopzetting van de behandeling – te voorkomen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen – minstens blijkt dit niet uit het medisch advies van 2 oktober 2015 –, zodat niet kan worden vastgesteld dat dit aspect van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet op zorgvuldige wijze werd onderzocht. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer op zorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in voormeld artikel 9ter, § 1, eerste lid.

Het medisch advies, waarop de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gesteund, is dan ook aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid, minstens door een motiveringsgebrek, zodat een schending van

de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen. De verwerende partij gaat immers in het geheel niet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande het feit dat zij bij haar aanvraag uitdrukkelijk heeft gewezen op het belang van de aanwezigheid van haar kinderen en het feit dat niet blijkt dat met dit element rekening werd gehouden en dat erover werd gemotiveerd. De verwerende partij beperkt zich hoofdzakelijk tot een theoretisch betoog en verwijst slechts naar het medisch advies, dat echter – zoals hoger reeds werd vastgesteld – is behept met een zorgvuldigheidsgebrek, minstens een motiveringsgebrek. Met betrekking tot de in de nota met opmerkingen aangehaalde arresten van de Raad dient te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat de verwerende partij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie zouden betreffen die vergelijkbaar is met die van de verzoekende partij.

Nu vaststaat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 oktober 2015 is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid – minstens door een motiveringsgebrek –, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger reeds gesteld, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE